

van den grooten meester eenige terechtwijzing te ontvangen, deze den jeugdigen dichter, na eenige lofspraken op het stuk, aanried, zich op eene andere dichtsoort toe te leggen, daar hij *geen aanleg scheen te hebben voor het treurspel*.

Noch uit zijn voorkomen, dat plomp en nalatig, noch uit zijn gesprek, dat moeilijk en niet zelden verward was, kon men den grooten man erkennen. Hoe weinig spraakzaam hij was, kan hieruit blijken, dat een vriend van den Abt Bellegarde, met wien Corneille gedurende een geruimen tijd aan dezelfde tafel at, eerst na zes maanden den naam van zijn beroemden dischgenoot vernam. In 't laatst van zijn leven verzwakte zijn geest zoo zeer, dat hij niet meer kon denken, en ofschoon zijn letterkundige arbeid ruim beloond was geworden, verstond hij bij al zijne talenten, zoo weinig de kunst van te sparen, dat hij op zijn acht en zeventigste jaar in armoede overleed.

JEAN DE LA FONTAINE.

1621—1695.

WERKEN.

Fables. — Contes. — Odes. — Epitres.

Imitations d'Ovide: Philémon et Baucis; Les Filles de Menée.

Vier blijspelen, waaronder: Le Florentin.

De grootste Fransche fabeldichter, de goedhartige La Fontaine, werd te Chateau-Thierry, in Champagne, geboren. Na eene zeer verwaarloosde jeugd, gevoelde hij op zijn twee en twintigste jaar, bij het lezen van eene Ode van Malherbe, plotseling zijne talenten als dichter ontwaken. Een bloedverwant, die zijne eerstelingen zag, moedigde hem aan en verschafte hem de werken van eenige oude en nieuwe dichters. Onder deze boeiden hem bovenal de geestige, schalksche Rabelais en de vindingrijke Marot.

De aan onnoozelheid grenzende onschuld en eenvoud van La Fontaine maakten hem dikwijls tot speelbal der plaagzucht; daar het echter niet gemakkelijk viel hem uit zijne stemming te brengen, en hij zich aan niets ergerde, werd hij door iedereen van harte bemind.

Het eerste gedeelte zijns levens bragt hij in zijne geboorteplaats door, in 't bezit van een matig vermogen, en 't genot van een gelukkigen echt. Maar 't verlangen om in de hoofdstad te wonen, en zijn afkeer van zelfs den geringsten dwang, deden hem gade, en erf, en vrienden verlaten, toen de Hertogin van Bouillon — eene nicht van Kardinaal Mazarin, en te Chateau-Thierry in ballingschap levende — bij het herkrijgen harer vrijheid, La Fontaine uitnoodigde, haar naar Parijs te verzellen. In deze stad sleet hij de laatste vijf en dertig jaren zijns levens.

Voortgeholpen door zijne beschermster, werd hij eerst kamerdienaar van Henriette van Engeland, en toen deze stierf, nam eene geestrijke vrouw, Madame de la Sablière, hem in hare woning, en verzorgde hem gedurende twintig jaar, in welken tijd hij het grootste aantal zijner meesterstukken vervaardigde. Zij noemde hem haar fabelboom (*fablier*), hiermede te kennen willende geven, dat La Fontaine even gemakkelijk fabelen voortbragt, als de boom vruchten.

Eerst in 1684 werd hij, te gelijk met Boileau, lid der Fransche *Académie*, nadat de koning lang had gedraald de op hem gevallen keuze goed te keuren. La Fontaine is de eenige groote schrijver, uit het tijdperk van Lodewijk XIV, die dezen vorst niets heeft te danken.

Jaarlijks in de maand September, deed hij eene reis naar zijne achtergelaten vrouw. Bij ieder bezoek, dat hij haar bragt, verkocht hij een gedeelte zijner grondbezittingen, zonder voor hetgeen hem overbleef de geringste zorg te dragen. Nooit kon hij het over zich verkrijgen, met zijne huurders of pachters eene vaste verbindtenis aan te gaan.

Als een staaltje hoe afgetrokken hij kon wezen, moge het volgende dienen. Op zekeren dag, dat de Hertogin

van Bouillon des morgens naar Versailles reed, zag zij La Fontaine, in gedachten verzonken, onder een boom langs den weg zitten. 's Avonds, bij het huiswaarts keren, vond zij den dichter op dezelfde plaats, in dezelfde houding, niettegenstaande het den ganschen dag sterk had geregend.

Eens dat hij met Boileau, Molière en anderen in gesprek was, kreeg hij verschil van gevoelen met Boileau. Deze, ziende dat de groote fabeldichter, na zijne meening wat hevig gezegd te hebben, zich er meer en meer in verdiepte, noemt hem een schurk, een deugniet, en herhaalt die uitdrukkingen eenige malen, zonder dat La Fontaine er het minst van bemerkte. Eindelijk schieten allen er over in den lach; La Fontaine vraagt de reden daarvan — en lacht hartelijk mede.

Hoe argeloos en welmeenend La Fontaine in zijne daden ook was, sloeg zijn geest wel eens tot uitspattingen over, gelijk uit vele zijner verhalen blijkt. Eens had hij een zeer ligtzinnig stuk vervaardigd, waarin hij een monnik eenige ongepaste uitdrukkingen, over eene plaats van het Evangelie in den mond had gelegd. Dit stuk wilde hij nu in zijne onnadenkendheid aan een braven geestelijke opdragen, en zag hiervan het onbetamelijke niet eerder in, voor dat Boileau en Racine — maar niet zonder moeite — hem daarop opmerkzaam hadden gemaakt.

Aan de vormen en gebruiken der Kerk stoorde hij zich weinig. Gedurende eene ziekte, die hem op zijn een en zeventigste jaar overviel, werd hij evenwel tot andere gedachten gebracht. In tegenwoordigheid van eenige leden der Académie, welke als getuigen moesten dienen, biechtte hij zijne zonden, toonde hij berouw over al het ligtvaardige, dat uit zijne pen was gevloeid, en beloofde hij beterschap. Dit meende hij zeker oprecht, zoo lang hij ziek lag; maar na zijn herstel viel het hem wat moeilijk, de opgevatte voornemens na te leven. *O combien l'homme est inconstant!* schreef hij, en daar achter veel, wat hij beloofd had na te zullen laten. Nu bragt de ouderdom hem spoedig tot inkeer. Hij eindigde zijne loopbaan als dichter

met het vervaardigen van geestelijke liederen, en zijn leven met boetedoening, tot dat de dood hem in zijn vier en zeventigste jaar overviel.

Het volgende grafschrift, dat hem zeer goed kenschetst, heeft hij op zich zelve vervaardigd:

*Jean s'en alla comme il était venu,
Mangeant son fond apres son revenu,
Croyant le bien chose peu nécessaire.
Quant à son temps, bien le sut dispenser, *)
Deux parts en fit, dont il souloit †) passer
L'une à dormir et l'autre à ne rien faire.*

M O L I È R E.

1622—1673.

WERKEN.

Blijspelen: L'Etourdi. — Le Dépit amoureux. — Les Précieuses ridicules. — L'Ecole des Maris. — L'Ecole des Femmes. — Le Bourgeois Gentilhomme. — L'Avare. — Le Misanthrope. — Le Tartuffe. — Les Femmes savantes. — Le Malade imaginaire, enz.

Jean Baptiste Pocquelin is de eigenlijke naam van dezen grooten blijspeldichter, die in Parijs werd geboren. Zijn vader, kamerbehangen des Konings en tevens uitdrager, bestemde zijn zoon tot hetzelfde beroep, waarom de jonge Pocquelin tot zijn veertiende jaar niets anders leerde dan den uitdragershandel, benevens wat lezen en schrijven.

Zijn grootvader had hem ondertusschen dikwijls medegenomen naar den schouwburg in 't Hotel de Bourgogne, en hierdoor bij zijn kleinzoon zulk eene liefde voor het tooneel doen ontstaan, dat deze een grooten afkeer kreeg van den stand, waartoe hij was bestemd, en verlangde te

---

*) Verdeelen.

†) Gewoon was.